

PREGÀRIA – 2 MAIG 2024

CONTE DEL PEIX IRISAT

Lluny, en alta mar, hi vivia un peix. Però no era un peix corrent, no. Era el peix més bonic de tot l'oceà. El seu vestit d'escates resplendia amb els colors de l'arc de Sant Martí. Els altres peixos admiraven les seves escates.

Li deien “el peix irisat”:

- Vine, peix irisat! Vine a jugar amb nosaltres!

Però el peix irisat passava sempre de llarg, callat i orgullós, i feia lluir les seves escates. Un peixet blau el va perseguir nedant.

- Peix irisat, peix irisat, espera'm! Dona'm una de les teves escates lluentes.

Són precioses, i en tens tantes!

- Que et regali una de les meves escates? Però què t'has pensat! -va cridar el peix irisat.- Au va, fuig!

Espantat, el peix blau es va allunyar. Excitat, va explicar als seus amics el que li havia dit el peix irisat. A partir d'aquell dia ningú no va voler tenir res a veure amb ell.

De què li servien ara al peix irisat les seves meravelloses escates lluentes, si ja no el volia ningú? Ara era el peix més sol de tot l'oceà!

Un dia se'n va queixar a l'estrella de mar:

- Però si soc molt bonic! Com és que no agrado a ningú?

- T'estava esperant -va dir l'estrella de mar amb veu fonda. Les onades m'han explicat la teva història. Escolta el meu consell: regala a cada peix una de les teves escates lluentes. Aleshores ja no seràs el peix més bonic de l'oceà, però tornaràs a estar content.

- Però...

El peix irisat volia afegir alguna cosa, però l'estrella de mar ja havia desaparegut.

- Regalar les meves escates? Les meves escates lluentes tan boniques? -va pensar el peix irisat, horroritzat. Mai de la vida! No. Com podria ser feliç sense elles?”

De sobte va sentir un lleuger cop d'aleta al seu costat. Tornava a ser el peix blau!

- Peix irisat, si us plau, no siguis dolent. Dona'm una de les teves escates lluentes, una de petiteta.

El peix irisat es va quedar dubtant.

- “Una escata lluent ben petitona -va pensar-, gairebé no la trobaré a faltar”.

I amb molta cura, el peix irisat va arrencar-se del vestit l'escata lluent més petita.

- Té, te la regalo! Però ara deixa'm en pau!

- Moltes, moltes gràcies! -va contestar el peixet blau, boig d'alegria.- Ets molt bo, peix irisat.

El peix irisat se sentia molt estrany. Va seguir amb la mirada el peixet blau durant molta estona, veient com s'allunyava, content.

De manera que el peix irisat aviat es va trobar envoltat de peixos. Tots volien una escata lluent. I, ves per on, el peix irisat va repartir les seves escates aquí i allà. I cada vegada li feia més il·lusió. Com més brillava l'aigua al seu voltant, millor se sentia entre els altres peixos.

Finalment només li va quedar una escata lluent. Havia regalat totes les altres!

I era feliç, feliç com mai no ho havia estat!

- Vine peix irisat, vine a jugar amb nosaltres! -van cridar tots els peixos.

- Ja vinc! -va dir el peix irisat.

I se'n va anar content amb els seus nous amics.